

Raz na ludowo

PROPOZYCJE DO WYKORZYSTANIA
W PRACY Z MAŁYMI DZIEĆMI

Raz na ludowo

PROPOZYCJE DO WYKORZYSTANIA W PRACY Z MAŁYMI DZIEĆMI

Scenariusze zajęć i projekty okazji edukacyjnych
opracowane przez nauczycielki grup przedszkolnych
Przedszkola Samorządowego nr 47 „Z UŚMIECHEM”
Białystok, 2018 r.

SPIS TREŚCI

Wprowadzenie	3
Noc kupały – słuchanie legendy opowiadanej przez nauczyciela	5
Cuda wianki – ludowe wycinanki z kolorowego papieru	6
„W Wojtusiowej izbie” – opowiadanie dzieci w oparciu o utwór J. Porazińskiej	7
W wielkanocnym koszyku – projekt okazji edukacyjnej	9
Zielone świątki – projekt okazji edukacyjnej	10
W szopce betlejemskiej – projekt okazji edukacyjnej	11
„Chodzenie z kogutkiem” – zabawa ilustrująca obrzęd ludowy	12
Wielkanocne zwyczaje – opowiadanie nauczyciela z wykorzystaniem rekwizytów	14
Zabawy z pisankami – zabawy matematyczne inspirowane utworem „Pisankowa bajeczka” A. Galicy	17
Marzanna dziwna wiosenna panna – wykonanie kukły z gotowych elementów	18
Kapuściana przygoda – projekt okazji edukacyjnej	20
Poznajemy polskie góry – zabawy polisensoryczne inspirowane melodią ludową z Podhala	22

WPROWADZENIE

Ludowość to nie tylko słowo. To cała przeszłość każdego narodu. Ma ona w sobie swoiste i niepowtarzalne piękno. To są nasze korzenie, o które warto dbać. Im wcześniej będziemy dzieciom pomagali uwewnętrzniać ważne wartości, tym głębiej się one w nich zakorzenią. Będzie to dla nich naturalne i normalne.

Uczestnictwo dzieci w zajęciach opartych o folklor daje możliwość przeżycia i poznania nowych rzeczy. Ludowość, to wiedza naszych przodków, która nam pokazuje naszą historię, naszą tradycję i rodzinę. Zakorzenia nas w najbliższej społeczności, daje możliwość wielopokoleniowej wymiany. Rozwijają w dzieciach więź ze swoją okolicą i regionem, uczy patriotyzmu i dumy z miejsca, w którym żyje.

Dzieci otwarte i chłonne wszelkiej wiedzy, są nosicielami tradycji. Chętnie uczestniczą w wielu formach obrzędów i zwyczajów, zapamiętują wszelkie przeżycia i doznania. To właściwie dzieci są ogniwem w łańcuchu przekazywanych tradycji i to właśnie one mogą przywrócić pewnym wartościom dawny blask. Bo ludowość, jeśli ma przetrwać, potrzebuje kontynuacji.

Alina Kippnich

Opracowała: Anna Gawrych

NOC KUPAŁY – SŁUCHANIE LEGENDY OPOWIADANEJ PRZEZ NAUCZYCIELA

Cele:

- zapoznanie dzieci ze zwyczajem wicia wianków w Noc Kupały,
- dostrzeżenie związków przyczynowo – skutkowych pomiędzy kolejnymi wydarzeniami,
- uwrażliwienie dzieci na dobro i zło.

Umiejętności:

- opowiada o tym, w jaki sposób obchodzi się na Podlasiu Noc Kupały,
- będzie potrafiło skonstruować wianek z materiałów przyrodniczych.

Środki dydaktyczne:

- Legenda pt., „Kwiat Paproci” Józefa Ignacego Kraszewskiego, (KAW, 1981) ilustracje przedstawiające obchody Nocy Kupały na Podlasiu, zioła (koper, rumianek, mięta), suszone rośliny (kwiaty, trawa, liście), piosenka pt. „Poszło dziewczę po ziele” (płyta pt. „Krzywa Grzywa, Poszło dziewczę po ziele”, wydawca: Krzywa Grzywa 2007, nr. 14).

Przebieg:

1. Opowiadanie przez nauczycielkę legendy „Kwiat paproci”, ilustrowane serią obrazków.
2. Rozmowa na temat legendy:
 - Kto był bohaterem legendy?
 - Co postanowił zrobić Janek?
 - Co Janek zobaczył w lesie?
 - Dokąd ogień zaprowadził chłopca?
 - Jak dalej potoczyła się przygoda Janka?
 - Co możecie powiedzieć na temat głównego bohatera tej legendy?
3. Jestem ciekawa, czy potraficie za pomocą zmysłu wzroku, dotyku i węchu, rozróżnić i nazwać przyniesione przeze mnie zioła i kwiaty.

4. Tradycją Nocy Świętojańskiej jest nie tylko szukanie kwiatu paproci. W tę noc, panny wiją wianki i puszczają je na wodę. Chłopak, który jako pierwszy wyłowi wianek dziewczyny, zostanie jej mężem. My dzisiaj również zrobimy takie wianki z kwiatów i ziół, które zgromadziłam.
5. Wykonywanie wianków: tworzenie kompozycji z suszonych kwiatów, traw i liści.
6. Podczas pracy dzieci śpiewają piosenkę pt. „Poszło dziewczę po ziele”.
7. Wianki będą wykorzystane jako dekoracja w kącie dla rodziców.

Opracowała: Krystyna Gawryluk

CUDA WIANKI – LUDOWE WYCINANKI Z KOLOROWEGO PAPIERU

Cele:

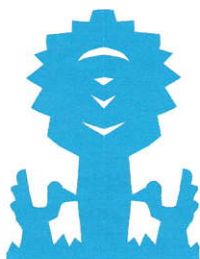
- zapoznanie ze sposobem wykonania wycinanki i kompozycji w rozmieszczeniu ich na płaszczyźnie,
- znaczenie i rola wycinanki jako dzieła sztuki,
- kształtowanie pozytywnego stosunku do wytworów sztuki ludowej.

Umiejętności:

- potrafi wykonać wycinankę i ułożyć kompozycję symetryczną.

Środki dydaktyczne:

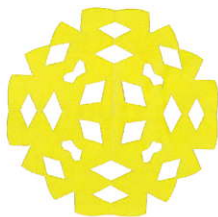
- wiersz „Wycinanki” J. Porazińska („W Wojtusiowej izbie”, Wyd. Czytelnik, Warszawa 1982), wycinanki ludowe - różne przykłady, papier biały, kolorowy, nożyczki, klej, muzyka ludowa - „Bartusiowa nuta”, (CD Już w szkole, Wyd. Nowa Era).

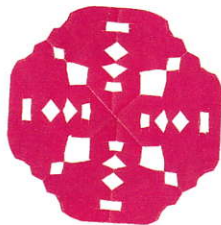
MAGDA, 5 LAT

MILENA, 6 LAT

MARTYNA, 5 LAT

GABRYŚIA, 5 LAT

Przebieg:

1. Słuchanie wiersza „Wycinanki” J. Porazińskiej.
2. Oglądanie ludowych wycinanek, wytworów ludowych.
3. Wypowiedzi dzieci na temat kolorowych wycinanek. Zwrócenie uwagi na kolory, kształty, motywy, sposób wykonania.
4. Wykonanie przez dzieci wycinanek, kompozycji z wycinanek.
5. Zorganizowanie wystawy wytworów dzieci.
6. Zabawa taneczna do melodii ludowej „Bartusiowa nuta”.

Opracowała: Krystyna Gawryluk

W WOJTUSIOWEJ IZBIE – OPOWIADANIE DZIECI W OPARCIU O UTWÓR J. PORAZIŃSKIEJ

Cele:

- zapoznanie dzieci z wyglądem wiejskiej chaty w stylu ludowym, z bogactwem dekoracji, haftów, mis, dzbanów,
- kształtowanie emocjonalnego stosunku do książki jako źródła wiadomości na temat sztuki ludowej,
- kształtowanie pozytywnego stosunku do bogactwa sztuki ludowej.

Umiejętności:

- potrafi nazwać wytwory sztuki ludowej, ceramika, wycinanka, kilimy, serwety, komoda.

Środki dydaktyczne:

- książka „W Wojtusiowej izbie”, Janina Porazińska, Wyd. Czytelnik Warszawa 1982, ilustracje przedstawiające malowane misy, dzbanki, skrzynia, wycinanki, kusy kogucik, przedmioty sztuki ludowej, dzbanki gliniane,

W WOJTUSIOWEJ IZBIE, GABRYŚIA, 5 LAT

drewniane łyżki, serwety, kilim, wycinanki, kartki, kredki świecowe, koguciki w kolorze czerwonym, czarnym dla każdego dziecka, CD „Jestem sobie Podlasianka”, Wyd. „Hejnal” Płock 2000

Przebieg:

1. Słuchanie utworu „W Wojtusiowej izbie” J. Porazińskiej.
2. Porządkowanie ilustracji, przedmiotów o których była mowa w utworze i są one związane ze sztuką ludową.
3. Wypowiedzi dzieci na temat ilustracji i eksponatów sztuki ludowej. Zwrócenie uwagi na piękno, precyzję wykonania.
4. Słuchanie wybranych fragmentów muzyki ludowej, (oberek, polka, przyspiewki ludowe)
5. Cuda w Wojtusiowej izbie - rysowanie kredkami świecowymi.
6. Jestem sobie Podlasianka - zabawa do muzyki ludowej.
7. Ewaluacja zajęć.

Dzieci mają wycięte koguciki w kolorze czerwonym, czarnym. W czasie trwania muzyki wybierają jeden i wkładają do odpowiedniego koszyka. Czerwony kogucik - zajęcie się podobało, czarny - nie podobało się. Wyrażają swoją opinię na temat zajęcia.

W WIELKANOCNYM KOSZYKU – PROJEKT OKAZJI EDUKACYJNEJ

I. Przedmiot odkrycia

- Poznanie tradycji związanych ze Świątami Wielkanocnymi. Czerpanie radości z czynnego uczestniczenia w przygotowaniach.

II. Punkt wyjścia

- Nauczycielka wchodzi do sali z torbami pełnymi zakupów. Narzeka przy tym, że jest jej bardzo ciężko i prosi o pomoc dzieci. Dzieci biorą zakupy i układają je z torby na stół.

III. Zadania

1. Znajdźcie produkty, które powinny się znaleźć w koszyku wielkanocnym.
2. W naszej sali ukryły się jajeczki wielkanocne. Poszukajcie ich, bo mają dla was zadania do wykonania. Dzieci odnajdują jajeczki z kopertami, w których są rozsypanki obrazkowe. Dzieci układają obrazki i nazywają to, co na nich się znajduje.
3. Z przygotowanych produktów zrób mazurek wielkanocny według własnego pomysłu.
4. Udekorujcie stół wielkanocny.
5. Ułóżcie życzenia jakie będziecie składać przy stole wielkanocnym.

IV. Warunki materialne

- Torba z zakupami (jaja, chleb, sól, babka wielkanocna, kiełbaska, farbki do malowania jaj, ser biały, ser żółty, mleko, mąka, czekolada, kajmak, orzechy, pestki ze słonecznika, pestki z dyni, rodzynki, serwetki, świeczki), koszyczek wielkanocny, jajeczki, koperty, pocięte ilustracje przedstawiające mazurki wielkanocne, wafle ryżowe, obrus, sztucze, talerze, dekoracje świąteczne.

V. Element wymagający wyeksponowania

- Uświadczenie dzieciom, iż należy podtrzymywać tradycje związane ze Świątami Wielkanocnymi. Zachęcanie do wspólnego działania i czerpanie radości ze wspólnych przygotowań, gdyż wspólna praca nadaje świętom szczególnego znaczenia oraz buduje i zacieśnia więzy rodzinne.

ZIELONE ŚWIĄTKI – PROJEKT OKAZJI EDUKACYJNEJ

I. Przedmiot odkrycia

- Zapoznanie z tradycją ludową obchodzenia Zielonych Świąt w naszym regionie,
- „Chodzenie z Królowną” jako prośba o łaskawość natury.

II. Punkt wyjścia

- Wysłuchanie odgłosów burzy: grzmoty, wiatr, deszcz. Wspólne zastanawianie się nad skutkami jakie powodują żywioły natury. Słuchanie opowiadania nauczycielki o tradycji „Chodzenia z Królowną”.

III. Zadania

1. Ozdabianie za pomocą zielonych liści, bibuły, pastelii sylwetki dziewczynki – królowny.
2. Wspólne śpiewanie przyśpiewki „Gdzie królowna chodzi” i prezentowanie swoich prac.

*Gdzie królowna chodzi,
tam pszeniczka rodzi.
Gdzie królowna nie chodzi,
tam pszeniczka nie rodzi.*

IV. Warunki materialne

- Nagranie z odgłosami burzy, szary papier z narysowanymi sylwetkami dziewczynki, zielone liście, bibuła, klej, pastele.

V. Element wymagający wyeksponowania.

- Siły natury często wyrządzają wiele szkód w przyrodzie, dlatego ludzie w różny sposób chcieli uprosić Matkę Naturę, aby tych szkód było jak najmniej. Jednym z nich było właśnie „Chodzenie z Królowną”. W dzisiejszych czasach ludzie, zwłaszcza wierzący zwracają się do Boga z prośbą by chronił nas od różnego rodzaju nieszczęść.

W SZOPCE BETLEJEMSKIEJ – PROJEKT OKAZJI EDUKACYJNEJ

I. Przedmiot odkrycia

- Poznanie tradycji tworzenia szopki betlejemskiej. Wspólne tworzenie szopki w sali.

II. Punkt wyjścia

- Zabawa dzieci sianem. Poznawanie siana różnymi zmysłami: węch, dźwięk, smak; kruszenie siana, dmuchanie. Do czego potrzebne jest siano?

III. Zadania

1. Posłuchajcie kolędy „Jezus malusieńki”.
2. Powiedzcie co możemy zrobić, żeby małemu Jezusowi nie było zimno? Po każdej wypowiedzi połóżcie trochę sianka do szopki.
3. Poszukajcie brakujących figur ukrytych w sianie i ustawcie je w szopce, która wypełniła się siankiem.
4. Wspólne śpiewanie fragmentów kolęd: „Przybieżeli do Betlejem”, „Pójdźmy wszyscy do stajenki”.
5. Zabawa orientacyjno - porządkowa „Zwierzęta do pasterza”.

IV. Warunki materialne

- Siano, figurki (Maryi, Józefa, Jezusa, osiołka, woła, baranka), muzyka „Jezus malusieńki”.

V. Element wymagający wyeksponowania

- Tradycją jest, że na święta Bożego Narodzenia w naszych domach, kościołach, przedszkolach ustawiamy szopki bożonarodzeniowe, które są symbolem naszego oczekiwania na Jezusa i przyjęcie Nowonarodzonego. Oznaką takiego oczekiwania jest nasze przygotowywanie się: sprzątanie mieszkań, przygotowywanie potraw, ale także trzeba pamiętać o tym, aby przygotować nasze serca poprzez spełnianie dobrych uczynków, podejmowanie drobnych wyrzeczeń np. rezygnacja ze słodyczy.

Opracowała: Alina Kippnich

„CHODZENIE Z KOGUTKIEM” – ZABAWA ILUSTRUJĄCA OBRZĘD LUDOWY

Cele:

- poznanie zwyczaju ludowego „chodzenie z kogutkiem”, związanego ze Świątami Wielkanocnymi,
- kształtowanie wyobraźni i postawy twórczej,
- rozwijanie umiejętności współdziałania,
- posiadanie świadomości, że swoim występem sprawia radość innym.

Umiejętności:

- opowiada o zwyczaju chodzenia z kogutkiem,
- śpiewa piosenkę „Kogucik”,
- posługuje się rekwizytami,
- identyfikuje się ze swoją rolą,
- kultywuje zwyczaje ludowe.

MARTYNKA, 5 LAT

PAULINKA, 6 LAT

Środki dydaktyczne:

- obrazek do składania przedstawiający obrzęd chodzenia z kogutkiem, nagranie piosenki „Kogucik” ze słowami Wojciecha Kalety, (Wesoła szkoła, kasetka nr 3 lub płyta CD), auto „wywrotka”, szablon kogucika, kartki techniczne i kolorowy papier, nożyce, taśmy klejące, klej, bibułka.

Przebieg:

1. „Chodzenie z kogutkiem” – układanie obrazka z elementów:
 - dzieci układają pocięty na elementy obrazek,
 - opowiadają o wielkanocnym zwyczaju ludowym przedstawionym na ułożonym obrazku.
2. Słuchanie piosenki ludowej „Kogucik”.
3. Wypowiedzi dzieci związane z treścią piosenki.
 - O co prosili chłopcy gospodarzy?
 - Czego życzyli gospodarzom?
 - Kto miał otrzymać dary i komu dzieci miały śpiewać piosenki?
 - Jak sądzą, co jeszcze gospodarze mogli dać chłopcom z kogutkiem?
 - Jakie zawołanie powtarza się po każdej zwrotce piosenki?

4. Dzieci dzielą się na dwie grupy:
dziewczynki: z materiałów papierniczych wykonują wianki oraz kolorowe wstążki,
chłopcy: z auta „wywrotki” konstruuja wózek, inni z kartonu wycinają szablony kogutka i ozdabiają go kolorowym papierem i bibułą. Przymocowują kogutka w udekorowanym „wózku”.
5. Po skończonej pracy, dzieci śpiewając piosenkę, odwiedzają grupy przedszkolne. Prezentują zwyczaj „chodzenia z kogutkiem”, składając wszystkim życzenia radosnych Świąt Wielkanocnych.

Opracowała: Alina Kippnich

WIELKANOCNE ZWYCZAJE – OPOWIADANIE NAUCZYCIELA Z WYKORZYSTANIEM REKWIZYTÓW

Cele:

- przybliżenie tradycji świąt Wielkanocnych,
- wdrażanie do podtrzymywania zwyczajów świątecznych,
- ćwiczenie małych partii mięśniowych,
- rozwijanie aktywności plastycznej i inwencji twórczej.

Umiejętności:

- pozna najważniejsze zwyczaje Świąt Wielkanocnych,
- będzie potrafiło wykorzystać zdobyte wiadomości w praktyce.

Środki dydaktyczne:

- wiersz H. Metry „Wielkanoc” (I. Surman, H. Usielska-Ptaszek „Gratka dla 6-latką”), ilustracje przedstawiające: święcenie palm, święcenie pokarmów, śniadanie wielkanocne, Śmigus - Dyngus, koszyczek z pokarmem do święcenia, czapka dla zajączka i gniazdo pisanek, płyta CD „Śpiewające brzdące” nr 2, pisanki zdobione różnymi technikami, balony oklejone masą papierową, materiały plastyczne: bibuła, klej, farby, serwetki, skrawki firanek, kolorowe sznurki, wycinanka.

PAULINKA, 6 LAT

Przebieg:

1. Recytacja wiersza przez nauczycielkę
 - Jakie zwyczaje i obrzędy opisane są w wierszu?
 - Kto z was chciałby opowiedzieć, jak w waszych domach obchodzi się święto Wielkiej Nocy?

Nauczyciel uzupełnia wypowiedzi dzieci własnym opowiadaniem na temat tradycji wielkanocnych.

Kiedyś, gdy wasi pradziadkowie byli młodzi, święta Wielkiej Nocy obchodzono bardzo uroczyście. Czekano na nie bardzo długo 40 dni. Ten czas i dziś nazywamy Wielkim Postem. Nie urządzano tańców, nie zapraszano gości na przyjęcia, nie jedzono dobrych rzeczy. Dawniej w czasie postu ludzie jedli i pili naprawdę niewiele, za to w święta jedli bardzo dużo i smacznie.

W ostatnim przedświątecznym tygodniu, zwanym Wielkim Tygodniem, szykowano szynki, kielbasy, wielkie baby wielkanocne i lukrowane mazurki. W przeddzień świąt, czyli w sobotę, niesiono te rzeczy w wielkich koszykach do kościoła, aby tam zostały poświęcone. W niedzielę wielkanocną, po mszy rezurekcyjnej, wszyscy, tak samo jak dziś, gromadzili się przy pięknie nakrytym stole, na którym stał baranek z cukru albo masła i rozpoczynali śniadanie od podzielenia się jajkiem.

W Poniedziałek Wielkanocny chłopcy oblewali dziewczęta wodą wołając śmigus-dyngus. W świąteczne dni, dzieci wycinały z tektury lub drewna, kolorowego kogutka i umieszczaly go na wózku. Z tym wielkanocnym kurkiem wstępowały do domów i śpiewali piosenki, życząc gospodarzom dobrych plonów i zdrowia. W nagrodę dostawali przysmaki.

W okresie wielkanocnym istniał również zwyczaj chodzenia z gaikiem-maikiem. Niosąc wysoko zielone gałęzie przystrojone wstążkami, śpiewano wesoło: „Gaiczek zielony, pięknie przystrojony, w zielone listeczki, czerwone wstążeczki. A ten gaik z lasu idzie, dziwują się wszyscy ludzie”.

2. Po wysłuchaniu opowieści, dzieci układają według kolejności, ilustracje przedstawiające świąteczne tradycje: święcenie palm, świecenie pokarmu, wielkanocne śniadanie, śmigus-dyngus, chodzenie z kogutkiem.

- A co wkładamy do koszyczka, kiedy niesiemy go święcić?

Mam tutaj taki koszyk, sprawdźmy, czy czegoś nie zapomniałam włożyć, (dzieci dochodzą do wniosku, że nic w nim nie brakuje).

3. Śpiewanie piosenki „Nasz szaraczek zająć”.

4. Zabawa „Złodziej jajek”.

5. Zapoznanie dzieci ze sposobami zdobienia jajek.

- Co to jest kraszanka? (najpierw farbowana, potem wydrapywane wzorki).

- Co to jest pisanka? (najpierw pokrywana rysunkiem, korzystając z wosku lub kredek świecowych, a potem farbowana).

Wyjaśnienie wątpliwości, demonstrowanie odpowiednich pisanek.

- Jakże znacie inne sposoby zdobienia jajek wielkanocnych? (owijanie sznurkiem, oklejanie bibułą oklejanie koronką, malowanie farbami plakatowymi, oklejanie wycinanką).

Dzisiaj spróbujemy zrobić wyjątkowe pisanek. Dobierzcie się w grupy trzyosobowe. Każda grupa dostanie „jajka” (balony oklejone masą papierową). Ozdóbcie je dowolną techniką. Wszystkie materiały plastyczne są dostępne na wyznaczonym stoliku.

6. Prezentacja wykonanych prac.

7. Zorganizowanie wystawki na korytarzu w specjalnym kącie świątecznym dla rodziców.

ZABAWY Z PISANKAMI – ZABAWY MATEMATYCZNE INSPIROWANE UTWOREM „PISANKOWA BAJECZKA” A. GALICY

Cele:

- segregowanie wg określonej cechy np. kolor, wielkość,
- rozwijanie umiejętności liczenia,
- poznanie zwyczajów wielkanocnych dotyczących zdobienia jaj i zabaw ludowych z nimi związanych,
- rozumienie konieczności cierpliwego oczekiwania na swoją kolej w toku zabawy.

Umiejętności:

- doskonalą umiejętność liczenia, segregowania i porównywania liczebności zbiorów,
- poznają sposoby zdobienia jajek,
- uczestniczą w zabawach ludowych z jajkiem.

Środki dydaktyczne:

- opowiadanie „Pisankowa Bajka” A. Galica, koszyk z jajkami: kury, przepiórki, gęsi, kaczki, strusia i z pisankami, kraszanki w kolorze: czerwonym z kropkami, żółtym w paski, zielonym, ilustracje: kaczka, gęś, struś, kura, przepiórka, łyżki, papierowe talerze.

Przebieg:

1. „Kraszanki, pisanki...” – rozmowa z dziećmi na temat sposobów ozdabiania jajek w ich rodzinnych domach.
 2. Słuchanie bajki „Pisankowa bajeczka” A. Galica.
 3. „Pisankowe wzory i kolory” – zabawa matematyczna, segregowanie jajek zwykłych i ozdobionych, układanie w kolejności występującej w bajce, liczenie i określanie których jest więcej a których mniej, o ile, ile jest razem.
 4. „Czyje to jajko?” – zagadki - oglądanie i określanie czyje to jajko, dzieci przyporządkowują jajka do właściwej ilustracji (kura, struś, kaczka, gęś, przepiórka).
 5. „Ustawiamy po kolei” – uszeregowanie jaj wg wielkości od największego do najmniejszego.
 6. „Wyścigi z jajkiem”, „Toczenie jajek” – dawne zabawy z jajkiem.
 7. Podsumowanie. Ustawianie się przy jajku smutnym lub wesołym.
-

MARZANNA DZIWNĄ WIOSENNA PANNA – WYKONANIE KUKŁY Z GOTOWYCH ELEMENTÓW

Cele:

- zapoznanie dzieci z obrzędem ludowym: pożegnanie zimy, powitanie wiosny,
- zapoznanie dzieci z tradycyjnym sposobem wykonania kukły,
- budzenie poczucia odpowiedzialności satysfakcji z wykonanej pracy.

Umiejętności:

- dzieci potrafią wyjaśnić co to jest „Marzanna”, jakie ma znaczenie, chętnie uczestniczą w jej wykonaniu.

Środki dydaktyczne:

- drewniany kij, kolorowa bibuła, wstążki, nitki, słoma, nożyczki, klej, gałązki, paski bibuły, muzyka, gazety, szary papier, rymowanki wg A. Surowiec.

Przebieg:

1. „Marzanna” – opowiadanie nauczycielki o zwyczaju robienia Marzanny.
Dawno temu robiono Marzannę ze słomy i ubierano ją w białą suknię przyozdabiano wstążkami i kwiatami. Dzieci chodziły z taką kukłą – Marzanną po wsi, od domu do domu – śpiewały ludowe pieśni, zegrając zimę witając wiosnę. Wieczorem młodzież w pochodzie wynosiła marzannę ze wsi nad wodę (rzekę). Tam podpalano ją a następnie wrzucano do wody co miało symbolizować koniec zimy i początek wiosny.
2. Wykonanie kukły - praca zespołowa dzieci:
 - przygotowanie patyka (na korpus),
 - wykonanie z gazet, szarego papieru tułowia na patyku,
 - uformowanie głowy owinięcie białą bibułą,
 - wykonanie z bibuły sukienki,
 - upięcie włosów z pasków bibuły,
 - rysowanie oczu, nosa i ust,
 - opasanie Marzanny kolorowymi paskami,
 - dekorowanie sukienki wg pomysłów dzieci,
3. Marzanna to zimowa panna - nauka krótkiej rymowanki:
*Płyń Marzanno w daleki świat, bo teraz wiosny nadszedł już czas.
Gdy Marzannę utopimy wiosnę do nas zaprosimy’.*

ZOSIA, 5 LAT

4. Wyjście do przedszkolnego ogrodu.
Wyprowadzenie Marzanny z przedszkola.
Udział w uroczystości pożegnania Marzanny rymowankami które dzieci nauczyły się wcześniej.
5. Wiosenny koncert – dzieci grają na przedmiotach, które dostały wcześniej.
Nauczycielka jest dyrygentem pokazuje, która grupa dzieci gra w danym momencie.
6. Już wiosna nadchodzi bawimy się wesoło – zabawy rytmiczne do muzyki w ogrodzie.

KAPUŚCIANA PRZYGODA – PROJEKT OKAZJI EDUKACYJNEJ

I. Przedmiot odkrycia

- Promowanie zasad zdrowego oraz świadomego komponowania smacznych i zdrowych posiłków na przykładzie zaczerpniętym z kultury ludowej. Ukazanie konieczności regularnego spożywania pełnowartościowych posiłków.

II. Punkt wyjścia

- Sala przedszkolna swoimi rekwizytami i dekoracją nawiązuje do stylu ludowego, wiejskiego. Pokaz przez przebraną nauczycielkę sposobu kwaszenia kapusty. Degustacja ukiszzonej kapusty, odgadywanie przez dzieci warzyw znajdujących się w kapuście.

III. Zadania

- Podział dzieci na warzywne zespoły na podstawie odgadniętych składników surówki z kiszonej kapusty.
1. Ozdóbce przygotowane warzywa tak, aby nadać im sylwetkę kukielki
 2. Przedstawcie rozmowę pomiędzy warzywami.

V. Warunki materialne

- Warzywa i owoce: kwaszona kapusta, cebula, marchew, jabłko, przebranie, materiały papiernicze, piosenka z albumu Moje 5-lat „Kasia kapustę kwasi”.

V. Elementy wyeksponowania

- Podkreślenie, że właściwy styl życia i wybierane przez nas produkty żywieniowe wpływają na nasze samopoczucie i zdrowie.

MAGDALENA, 5 LAT

POZNAJEMY POLSKIE GÓRY – ZABAWY POLISENSORYCZNE INSPIROWANE MELODIĄ LUDOWĄ Z PODHAŁA

Cele:

- poznanie tradycyjnego stroju górali podhalańskich, nazywanie charakterystycznych elementów typowych dla krajobrazu górskiego,
- próby zrozumienia, że pielęgnowanie tradycji regionu pozwala zachować odrębność, tożsamość i jest powodem do dumy,
- doskonalenie umiejętności muzycznych i plastycznych.

Umiejętności:

- słuchanie wypowiedzi innych i korzystanie z przekazywanych informacji przez nauczyciela i dzieci.

Środki dydaktyczne:

- płyta „Melodie Ludowe” E. Adamczyk, J. Zając; obrazki strojów górali podhalańskich, piosenka pt.: „Jedzie pociąg z daleka”, autor tekstu R. Rynkowski, wiersz „Góry nasze, góry” J. Poronińska, ser oscypek; wyliczanka - str. internetowa: www.edunet.tarnow.pl/krakow_gory; farby, plakaty, kartki A4, pędzle.

Przebieg:

1. Wyliczanka wprowadzająca: „Na wycieczkę wyruszamy, ale pewien kłopot mamy. Czy do lasu, czy na grzyby, ...” (Dzieci wybierają konduktora pociągu, za którym się ustawia i pojadą na wycieczkę w góry).
2. „Tradycyjnie i strojnie” – poznanie strojów ludowych podhalańskich górali (prezentacja obrazków, wyjaśnienie elementów stroju).
3. „Tańcowali zbójnicy” – muzykowanie dzieci na instrumentach melodycznych – dzwoneczkach w oparciu o melodię ludową z Podhala. Dzieci zapoznają się z brzmieniem instrumentu. Grają na nim swobodnie wydobywając rozmaite melodie. Nauczyciel zapoznaje dzieci z fragmentem melodii z płyty. Dzieci wygrywają dźwięki powtarzane po nauczycielce.
4. „Wieje halny” - zabawa pantomimiczna. Dzieci pokazują ruchem przy wykorzystaniu folii jak zmienia się wiatr, ze spokojnego na bardzo szybki - porywisty (uzewnętrznianie emocji, ruchów z tym związanych).

5. „Górskie echo” – zabawa dźwiękonaśladowcza.
Dzieci dobrane w pary powtarzają dźwięki na przemian: na początku wydobywane z instrumentów, a następnie przez siebie.
6. „Smaki gór” – degustacja sera – oscypka, regionalnego przysmaku podhala.
7. „Góry nasze, góry” – słuchanie wiersza J. Porazińskiej.
8. „Nasze góry” – malowanie farbami obrazu przedstawiającego krajobraz górski.
9. „Taniec zbójcecki” – taniec przy muzyce „Tańcowali zbójnicy” płyta „Melodie ludowe”.

Przedszkole Samorządowe nr 47 „Z UŚMIECHEM”
 15-202 Białystok, ul. Św. Wojciecha 14,
 tel./fax: 85 74 12 203; e-mail: ps47@um.bialystok.pl
 www.ps47.bialystok.pl

Z UŚMIECHEM

Publikacja wydana w ramach projektu „Razem dla Edukacji”,
 współfinansowanego przez Ministerstwo Edukacji Narodowej
 w ramach konkursu „Rodzina Polonijna”

MINISTERSTWO
 EDUKACJI
 NARODOWEJ

**Razem
 dla Edukacji**
 Stowarzyszenie
 „Wspólnota Polska”